

D'r CLAOUN

Mìnn Babbe war de schéénschde Claoun Bèlla Hopp ;
Karierdi Bùx, e Schwalweschwòntz die Pèrrick uff 'em Kopp;
Wie war ich Stoltz wònn er uff' em Sèèl dò òwwe war;
Tròmpeét gespielt, dass die Träne kùmme so wùnnerbàr.

Ob Geij odder Tròmpeét immer hatt Er's verstònn;
De Lied ihr Hertz zu beriehere, gezeijht wass er kònn;
Dènn nùr e Claoun bringt zùm Làche ùnn zùm Hiele;
Sinn dònkbàres Publikùm, die Grösse ùnn die Kliene.

Mét sinne Kùnschtstigger brìngt er all Lied zùm Lache;
Kinner ùss Spaass un Frèèd, fascht in die Hosse mache;
Die Kéép ùnn die Gesischder vonn Uffreschùng gònz root;
Dürsch hãrdi Ärwet, verdient der Auguscht **nùur** sinn Brood.

Er hatt sinn Lãwelòng die Wèlt zùm lache gebrùng;
E mònches mòòl war's Ihm jò gar nitt sò rischdisch drùmm;
Die lachende Gesischder hònn'ne immer béglickt;
Pùblikùm ùn die Manésche sin, Sinn Lèèwenglick.

Ùnner sinn geschmingde Gesischt, sieht mer nitt sinn Schmèrtz;
Wie es drinn ùssieht, im Auguscht sinnem Hèrtz;
Ob Lèèd oder Frèèd ùnner der Mask, kònn mer's nitt siehn;
Der Claoun isch elèèn, mét sinnem Innere Gefiehl.

Heit betrèet der Claoun die Piste zùm léédschde mòòl;
Mét schwèèrem Hèrtze, awer mer sieht Ihm nix òn;
Proffessionnell wie immer dùd er sinni Pflicht ;
Nùr ùss sinnem Au, lààft e Tràn iwwer sinn Gesicht.

Trùürisch betracht er vòr'm Spiegel nochmòòl sinn Gesicht,
Dònn schminkt'er sich ab, Ùss, Verbìe, die Aue sinn fischt;
Èiner nòch'em ònnere géhn die Scheinwèrfer ùss ;
Niemand dùtt méh Lache, Er wèès, dass wàr jétzt de Schlùss.

Peinture à l'huile d'Edgard BUND